

jeh ljudeh. Resnica je, kar pravijo: Težko svo-
jemu brez svojega. — Naj pa nevedeč kdo na
ptujem po slovensko pregovori, ali kako slovensko
pesmico vzdigne, práv serce ti zaigrá; tu spoznaš
bolj ko domá, kakó ljubo materni jezik zvoní, kakó
sladko slovenska pesmica glasi; na ptujem ti je
rojak (domač človek) ljub kakor brat, akoravno ne
besi (bi bil) ga vidil nikoli poprej. Kri ni voda!

J. Svoj narod izmed vsih drugih naj bolj za
ljubo imeti, smo pred Bogam in ljudmi dolžni. Mi
imamo svojega bližnjega ljubiti, naši rojaki so nam
pa naj prvi bližnji; njim moramo tudi pred
vsemi svojo ljubezen skazati. Drugim narodom ima-
mo malokadaj ali nikoli priložnost, kaj dobrega stori-
ti; od marsikterega oddaljenega naroda svoje žive
dni nikogar ne vidimo, zato mu tudi dobrotljivih se
skazati ne moremo; med svojimi ljudmi pa živimo,
tu je priložnosti vsak dan dovolj. — Svoje
rojake bolj za ljubo imeti, nam je že od Boga v
serce zapisano; dete ima rajši svojo ljubo mamko
od vsake ptujke; z obema ročicama proti nji hre-
pení, k vsakemu ptujcu pa ne sili. Tudi so nam
starsi za Bogam naj več dobrot storili; nehvale-
žnik bi bil, kdor bi ne imel ljubezni do njih in do
njihovega naroda. Pa kaj bi toliko dokazoval, kar
je brez tega jasno, kakor beli dan! Bodimo prijazni
proti ljudem vsih narodov, naj skerbnejši pa za
svojega; tudi gospodar bolj skerbí za svojo hišo,
kakor za sosedovo — in práv ima, saj je to nje-
gova dolžnost.

(Dalje sledí.)

Iz Zagreba.

25. dan Velkiserpana je bil velki zbor hrovaško-
slavonskiga kmetijskiga društva v Zagrebu,
pri katerim se je njegovo nevtrudljivo napredovanje očitno
pokazalo. Njih Prevzvišenost, Zagrebski škof in vodja te
družbe, žlahtni gospod Juri Havlik, so narpoprej pri-
čijoče ude, katerih je bilo čez 70 zbranih, práv serčno
nagovorili in potem so se za ta dan odločene dogodbe po
redu začele. S posebno pazljivostjo so zbrani udje poslušali,
kar so govorili gosp. Simrak od obdelovanja trav-
nikov in od reje murvnih dreves in židnih go-
senc; gosp. Taubner od pavole (pamuka); žlahtni
gosp. A. Zavinšek od noviga kislo-méra, od Fer-
lanoviga kolovrata in od Ehtarjeve pinje;
žlahtni gosp. Ridenau od svoje znajdbe za poliva-
nje in sušenje travnikov na visočinah; tajnik
kmetijske družbe gosp. Rakovac, od pri Serbljanih
navadne šege, ovce pred kozami obvarvati; gosp.
Popovič, od naprave kmetijske učilnice v Za-
grebu (verli namen, kterimu naj Bog dober tek da!)
in več drugih znamenitih reči. Na koncu zboru so pre-
vzvišeni Vodja z gorečimi besedami koristniga prizade-
vanja kmetijskiga društva spomnili, ki se za pravo osre-
čenje svoje domovine čversto poganja in za ktero mu
bojo še pozni vnuki od veka do veka hvaležni! Po do-
končanem zboru so Njih Prevzvišenost vse pričijoče ude
h krasnimu obedu povabili.

Domača povest.

24. dan pretečeniga mesca dopolne je bilo v Ljub-
ljani veličastno posvečevanje treh vojniških
bandér domorodniga polka (regimenta). Stare bandera
so bile že zelo poškodovane, zatorej je bilo treba, novih
napraviti. Na veliki ravnini „pod turnam“ po dokončani
sveti maši, ktero so vojniški kaplan gosp. Tomaž Či-

bašek v šotoru brali, ki je bil v ta namen nalaš na-
pravljen in prelepo ozališan, so Njih Prevzvišenost naš
milostljivi knez in škof Anton Alojzi vpricho celiga
polka, veliko visoke gospóde in neizmerne množice dru-
zih ljudi, ki so iz cele dežele prikupeli, nove bandera po
navadni šegi blagoslovili (žegnali). Vsako bandero je
imelo svojo botro; botra perviga bataljona je bila kne-
ginja Miroslava, žena kneza Hohenlohe-Langen-
buržkiga, lastnika c. k. narodniga polka; botra dru-
ziga bataljona je bila baronovka Weingartenova,
žena našiga c. k. deželniga poglavarja; botra tretjiga
bataljona pa je bila Ljubljana, to je Ljubljanska
srenja. Namestnice imenovanih boter so bile viso-
korodne gospé, ki so krasne vezila na bandera privezale,
namreč: žlahtna gospá Ivána Görger, žena c. k.
jezernika (obarstarja) domorodniga polka; baronovka Mak-
Neven, žena c. k. kresijskiga poglavarja, in pa grafi-
nja Franciška Štubenberg, udova ranjkiga c. k.
ilirskiga deželniga svetovavca. Blagoslovljene nove ban-
dera je jezernik svojimu polku izročil, ki je na glas v
nemškim in krajskim jeziku k novim banderam prisegel.
Po teh opravilih so vsi vojšaki razun oficirjev na ravno
tem prostoru pod milim nebam dostojno kosilo imeli in
práv veselo se obnašali. Na večer je bilo vojšakam pri-
pušeno, brez vsiga plačila v mestno gledišče (teater) iti,
kjer so igravci veselo komedijo „Marija, vojniška
hči“ igrali. Oficirji so pa v olišpani mestni kazini
veselico napravili, kakoršne še tukej nikoli ni bilo. Po-
vabljenih je bilo veliko stotin gostov iz cele dežele, ki
so práv veseli bili, plesali, dobro jedli in žlahtne vinca
pili. Današni dan bo Ljubljančanam gotovo dolgo v ve-
selim spominu ostal.

Urno, kaj je noviga?

(Terganje v Ipavi) se je 29. dan Kimovca
začelo; kér je pa toča veliko nogradov poškodvala in
poletje tudi ni dosto gorko bilo, Ipaveci pričakujejo manj
in slabejiga vina, kakor ga je vlano bilo.

Oglas.

Današnjimu listu je poslednji del „vinoreje“ per-
djan, in s tem je vinoreja za Slovence dokončana.
Gospod V. vertove so si s tem delam neyenljivi venec
zaslužili in Slovincam bukve v roke podali, ktere bodo
še vnuki z veliko koristnostjo brali. Pa tudi tistim go-
spodam gré velika hvala, ki so pristavik h „Vinoreji“
spisali in potem takim delo dopolnili, kakoršniga smo
dosihmal težko pogreševali. — Še enkrat pa moramo
opomniti, de „Vinoreja“ ni samó za vinorednike spisa-
na, ampak za vse kmetovavce in za vse Slovence,
ki bodo koristnih podukov na vse strani dosto v nji
našli. Cele bukve obsežejo 19 pól, ki bodo lepó
zvezane vsako slovensko knjigarnico lepšale.

Vredništvo.

Žitni kup.	V Ljubljani		V Krajnju	
	27. Kimovca.	22. Kimovca.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	1	39	1	46
1 » » » banaške	1	50	1	55
1 » » Turšice	1	12	1	12
1 » » Soršice	1	24	1	24
1 » » Reži	1	19	1	20
1 » » Ječmena	1	—	—	—
1 » » Prosa	1	—	1	9
1 » » Ajde	1	—	1	5
1 » » Ovsa	—	40	—	43